

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Index II. Conclusionum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

I N D E X.

QUÆSTIO I. De effectibus Pœnitentiæ circa reviviscen-
tiam demeritorum & meritorum. 140

Difficultas I. De effectu qui est irrevocabilitas peccati.
ibid.

Diffic. II. Notantur, aliqua ad solvendas Objectiones.
143

Ad solvendas Objeçt. Dicastillo. 144

Ad solvendas Objectiones alias. ib.

Difficultas III. De effectu qui est Reviviscencia meri-
torum. 145

Aliorum rationes, Cur redeant merita, non peccata? ib.

QUÆSTIO II. De effectu Pœnitentiæ qui est Satisfactio
pro pœna. 148

QUÆSTIO III. De Subjeçto Pœnitentiæ. 150

Solvuntur Objectiones. 151

TRACTATUS II.

De Pœnitentiæ Sacramento.

DISPUTATIO VI.

De iis quæ Speculativè magis in hac materia scienda. 155

QUÆSTIO I. De Partibus Sacramenti Pœnitentiæ. 157

Difficultas I. An peccata sint pars compositiva Sacra-
menti Pœnitentiæ? ibid.

Difficultas II. De Parte Sacramenti Pœnitentiæ quæ est
Forma. 160

Punctum Difficultatis I. Quibus verbis essentialiter det
forma absolutionis? ib.

Solvuntur Objectiones. 161

QUÆRES I. An sola verba Absolvo te, concurrant ad
effectum Sacramenti, ita ut ly à peccatis quamvis ap-
ponatur, non causet gratiam? 163

QUÆRES II. An forma Pœnitentialis debeat deprecæ-
torio sensu proferri? 167

QUÆRES III. An sit valida Absolutio prolata in sensu
imperativo? ib.

Punctum Difficult. 2. Quis sensus Formæ Absolu-
tionis. ibid.

Punctum Difficultatis 3. An verificetur forma circa pec-
cata remissa. 169

QUÆSTIO II. De ipso toto Sacramenti Pœnitentiæ. 171

QUÆSTIO III. Quid Res & Sacramentum in Sacra-
mento Pœnitentiæ. 172

I N D E X . II. CONCLUSIONUM.

DISPUTATIONE I.

Explicantur predicata Generica Virtutis Pœniten-
tiæ Disp. I.

Quid est ut sic natura rei explicare, Quot
modis explicari potest.

Quomodo se habet anima in formando con-
ceptu naturæ rerum, Applicantur prædicta ad
præsens institutum.

Pœnitentia est virtus, Unde & hic actus, vel-
lem non peccasse, est actus virtutis, Supponitur
que quod possint dari aliqui actus voluntatis
conditionati, Supponitur item quomodo se ha-
beat voluntas, dum intendit aliquid sub condi-
tione, quæ etiam circa impossibilia non potest
versari, nisi per actum conditionatum, Explica-
tur natura huius actus, vellem non peccasse sen-
sus ab aliis dari hic impugnantur.

Pœnitentia non est specialis virtus in causan-
do Disp. I. Est tamen specialis in essendo & si
sumatur pro pœnitentia infusa, est simplex qua-
litas.

Potest dici pœnitentia nullo modo respici-
ens Deum, Disp. I. & ea quæ respicit Deum potest
esse in Entitate naturalis, sed ea quæ est sicut o-
porteret ad salutem, est semper supernaturalis.

Pœnitentia Theologica non est virtus Justi-
tiæ Rigorosa, Disp. I. Imò ex vi motivi non im-
portat clarè, etiam latiori modo sumptam ju-
stitiam, licet illam importet implicite ita tamen
ut non revocetur ad Distributivam, sed potius

ad Commutativam, Pœnitentia non est virtus
Theologica ut sic sumpta, ne pro connotato
quidem importat aliquid Divinum, Theolo-
gicè tamen accepta importat Deum pro conno-
tato.

DISPUTATIONE II.

De Differentia Pœnitentiæ virtutis.

Nec actuum prosecutionis æqualitas nec a-
ctuum fugæ inæqualitas ad Jus Divinum, est ob-
jectum formale Pœnitentiæ Disp. 2. nec bonum
pacis cum Deo, nec bonum compensationis.

Ut explicetur objectum formale Pœniten-
tiæ, Præmittitur illud assignari non posse, nisi
per prædicatum importans formalitatem pec-
cati destruendi, Quæ plures sunt, præcipuè for-
malitas offensæ, injuriæ, peccati, sunt hæ forma-
litates distinctæ, sed priores dæ non sunt primo
essentialiter constitutivæ peccati, hoc primo es-
sentialiter constitutivum, est dissonantia ad na-
turam Intellectualem. Hinc Pœnitentia Theo-
logica pro formali Actuum fugæ dicit dissonan-
tiam Actuum Deo, prout natura intellectua-
lis est, Formale autem actuum prosecutionis est
consonantia actuum ad Deum, Est autem ista
dissonantia ultimare non dissonantia ad dicta-
minationem rationis, sed ut dictum, dissonantia ad na-
turam intellectualem.

Considerando Objectum materiale Pœni-
tentiæ.

rentiæ advertendum, quod virtutum moralium Objectum non sit Actio ut sic honesta, licet debeant assignari Actiones per modum unius, Disputatione 2.

Hinc & Pœnitentiæ Objectum materiale erunt Actiones honestæ sub formali supra explicato, Actum autem fugæ non est objectum materiale ipsa fuga intentionalis, Licet Pœnitentia accepta pro principio elicitivo actuum respiciat Actiones tanquam rationem. Quo fugiendi ipsum peccatum, Sed Objectum materiale Pœnitentiæ quoad actus fugæ est omne illud, quod potest terminare actum retractionis, doloris, detestationis: Unde mortale & veniale peccatum erunt materiale Objectum Pœnitentiæ, Originale autem, licet terminare possit actum Detestationis, non tamen Retractionis.

Peccatum Habituale in quantum dicit actionem peccaminosam quæ præterit, & insuper conservationem sui in voluntate non retractante, fundat Actum & Detestationis & Retractionis, Sed non in quantum dicit Negationem Condonationis à Deo, Quamquam etiam prout dicit Negationem Condonationis posset fundare actum Retractionis conditionatæ, in quantum verò dicit negationem Abolitionis ponendæ à Creatura, in tantum cadit sub Retractionem absolutam.

Pœnæ Satisfactoriæ diverso respectu sunt Objectum Prosecutionis, diverso respectu Fugæ, reatus autem Pœnæ, accipiendo eum pro debito subeundi pœnas, est Objectum Fugæ & Detestationis. Sed accipiendo reatum pro vindictiva, seu ira Dei, quàm meretur homo, non est absolute dicendum, quod sit Objectum Detestationis.

Imperfectiones negativæ non sunt ullo modo Objectum Fugæ Pœnitentiæ, Imperfectiones tamen positivæ, sunt quidem Objectum, sed non nisi mediatum.

Actus materialiter malus quantumvis fiat sine advertentia ad turpitudinem Theologicè sumpti peccati, est adhuc Objectum materiale Pœnitentiæ radicaliter, Non tamen ultimo completum, Caterum peccata aliena sunt simpliciter Objectum materiale ejusdem.

DISPUTATIONE III.

De objecto remoto Pœnitentiæ, seu peccato remisibili.

De medio remissionis peccati, quod est Actus proprius, Disp. 3. Supponitur Conversionem Creaturæ ad Deum significare actum vitalem Creaturæ rationalis Disp. 3. Unde etiam aliud est Deum esse conversum ad Creaturam, & aliud, Creaturam esse conversam ad Deum, Imò hæc duo à se separari possunt, Licet ad justificationem completam utrumque requiratur. His suppositis

Possibile est peccatum quod sit impossibile actu remitti sine ullo actu peccatoris, Justificatio tamen sumpta pro sola conversione Dei ad Creaturam potest haberi sine omni actu peccatoris, Licet sumpta pro conversione peccatoris ad Deum sine omni actu haberi non possit.

Aliud medium remissionis peccati est infusio gratiæ, Disp. 3. quæ quidem remissio peccati & justificatio accepta pro constitutione intrinseca in esse filii adoptivi, impossibile est ut perficiatur sine infusione gratiæ.

Licet prout supponit pro se ipsa, hoc est pro mera condonatione offensæ, infusionem gratiæ non requiratur.

Denique medium abolendi peccati est favor Dei Disp. 3. Et licet connaturaliter pugnent inter se gratia & peccatum, licet item gratia independentem ab omni acceptance dicat radicalem bonitatem vi cuius meretur condonationem peccati, cum quo dicit oppositionem suo modo Physicam, ita ut pro nullo instanti reali stare secum possit, nihilominus gratia indiget ultimo compleri in ratione formæ abolutivæ peccati, per favorem Divinum, consequenter condonatio Divina extrinseca est medium necessarium abolendi peccati, quæ seclusa possent de potentia absoluta secum stare peccatum & gratia.

Voluntas condonandi, non est voluntas effectiva destruendi titulum, ortum ex peccato, ut peccatorem Deus odio habeat, quæ ipsa voluntas condonandi transitive accepta habeat, pro objecto voluntatem condonationis, quasi in actu secundo positam, licet in quantum est voluntas statuendi hominem in esse Filii Dei, habeat pro objecto infusionem gratiæ, in quantum autem habet pro objecto destructionem peccati, habet aliquomodo seipsam pro objecto.

De remissione venialium loquendo, potest illud remitti per solam attritionem, Disp. 3. Sed extra confessionem non auferitur veniale, per quodcunque opus bonum, si fiat sine intentione satisfaciendi pro veniali, ad illud tamen tollendum sufficit dolor virtualis, Gratia non habet formalem oppositionem cum veniali. Singulis Sacramentis inest vis remittendi venialia, & per illud ex opere operato auferuntur, qui remittuntur venialia post hanc vitam.

Terminus remissionis, seu id quod remittitur pœnitenti sicut oportet, est peccatum sive illud sit habituale, sive actuale, per alios, Disp. 3. Quod ipsum habituale non rectè, per hoc explicetur, quod sit ipsum actuale præteritum, & privatio gratiæ. Nec est ipsum actuale moraliter perseverans, in ordine ad reddendum Deum rationabiliter aversam ab homine, Accipiendo habituale peccatum pro præterito, adhuc suo modo permanente, hoc sensu impossibile erit concipere peccatum habituale, sine actione transacta, Licet non dicat sol actionem transactam, sed in se importabit confessionem

I N D E X.

nem sui, quæ conservatio, licet per se conveniat præsentibus, tamen per accommodationem convenit etiam præterito. quæ conservatio in hoc stat, ut vi illius id quod præterit, ita se habeat, ac si non præterisset. Sed illud ac si non præterisset, non habet peccatum præteritum ratione suæ entitatis, sed ratione alicujus sui, nempe causarum sui conservatarum, quæ causa conservativa à parte creaturæ est voluntas mala, moraliter adhuc avertens à creatore, quæ moraliter durans avertio, stat in morali disordinatione voluntatis contracta ex peccato præterito, ad quam sequitur negatio retractationis, ex parte autem Dei conservativa causa illius præteritionis, est moralis fundatio juris, quod Deus habet, ad indignari ob peccatum, cui fundationi juris, adnectitur postea Deus negationem condonationis, ad quam conservationem respondet conservatum, ut quidam effectus, nempe ipsum habituale peccatum, quod definitivè est actio peccaminosa præterita, habens rationem præsentis adeoque ejus, quod cum præterierit, habet se, quasi non præterierit.

Probabilius est quod peccatum actuale in instanti, in quo fit remitti, non possit in & pro eodè instanti, Disp. 3. Licet possit fieri peccatum, quod cum fit, careat ratione offensæ, non datur certus cumulus peccatorum, quo impleto, non possit jam peccator poenitentiam agere. Nec est possibile peccatum, quod naturâ suâ exigat, ne sit remissibile.

DISPUTATIONE IV.

De actibus Poenitentia.

Duplices sunt actus Poenitentia, imperati, & elicit, Disp. 4. Inter actus imperatos est contritio. Quod illa non sit forma justificans, probant auctores, Accipiendo sanctitatem pro forma supernaturali formaliter depulsiva peccati, contritio & amor Dei sunt sanctitas formalis. Sed sumpta sanctitas formalis pro speciali participatione naturæ Divinæ, illa non habetur, nisi à gratia, Contritio interdum sumitur genericè interdum specificè, Contritio specificè accepta dicitur pro motivo Deum summo bonum offensum, Non debet autem contritio esse super omnia intensivè, sed debet esse super omnia apperitativè, Possibilis est casus, in quo eligi debeant potius poenæ inferni quàm peccatum, Si comparentur mortalia inter se ratione offensæ, non est magis unum detestabile præ alio. Si autem comparentur in ratione malitiæ, magis est magis detestabile, minori, Major autem detestatio unius peccati præ aliqua commode explicatur per hanc conditionalem, quia si committendum esset alterutrum ex illis, potius admittendum esset minus malitiale, Commodiùs ergo explicabitur sic utrumque hoc peccatum est, utrumque detestor, sed simul judico non es-

se æqualem malitiam singulorum, proportionoque meam detestationem prælucenti intellectu in ostendenda majoritate malitiæ, Ex duobus peccatis, debet eligi minus mortale. Eligendo minus peccatum non peccat illo minori peccato, quamvis habeat conscientiam, quod illud agendo peccet, Ex tribus autem colligitur, quod aliqua actio non sit peccaminosa, Si in perplexitate unum peccatum præ alio non apparet majus, quæcunque pars licitè eligi possit, Si spectetur præcisè exigentia motivi specificantis contritionem, & meritum objecti, magis est detestabile peccatum gravius, quantumvis alienum, quàm verbum otiosum proprium. Accipiendo tamen Charitatem pro principio conjungendi amanti cum amato, magis debeo detestari proprium levius, quàm alienum gravius, Possibilis est casus, in quo Cajus, vel peccare deberet venialiter, vel incurrere peccatum grave in aliena voluntate.

Actus imperatus qui est Attritio, non rectè explicatur quod sit illa detestatio peccati, quæ hominem ad gratiam suscipiendam disponit ex se insufficienter, cum Sacramento sufficienter, Nec rectè sic, quod attritio sit dolor, qui perfectionem contritionis non habet, Sed definitivè attritio est dolor de peccatis ob metum gehennæ, vel poenarum, vel turpitudinem peccati conceptus, Unde triplex est attritio secundum motivum, cum sacramento est sufficiens sola attritio justificationem, Attritio facta ex motivo, poenarum temporalium potest esse sufficiens cum Sacramento ad delenda mortalia, quando poenæ temporales referuntur ad Deum, Dolorem de peccato ob metum poenæ temporalis nullo modo relatæ ad Deum, probabilius est, non esse sufficientem, Attritio elicita propter metum inferni est actus honestus. Motivum Attritionis, licet non præsentis ordine sit universale; non tamen est universale pro omni eventu, Diverso respectu Attritioni ante confessionem elicita convenit permanentia moralis, diverso respectu non convenit, Inter ceteros suos Actus elicitos, Poenitentia elicit dolorem de peccatis.

DISPUTATIONE V.

De effectis & subjecto Poenitentia virtutis.

Effectus Poenitentia, qui est irrevocabilitas peccati, est sic, ut dimissa culpa nunquam redeat, quamvis fuerint Doctores qui oppositum senserunt, Disp. 5. Accipiendo autem reditum peccatorum pro reassumptione juris ad offensam, potest fieri ut Deus condonet peccatum, sub certa conditione, ita ut si illa non impleatur, reassumat Deus jus offensæ, Sumendo reditum peccatorum pro eo, quod peccator quoad se, ita se habeat formaliter, ac se habuit, antequam non retractasset peccatum, seu antequam

non

INDEX.

non fuisset sublatum peccatum in hoc sensu, posito uno peccato, non possunt redire alia.

Probabilius est, quod si Deus prohiberet aliquod peccatum, sub pena non statim assumendi odii, sed suspendendi usque ad certum tempus, quo elapso, deberet tum primum incipere irasci Deus, tali modo non posse redire peccata.

In materia de reviviscencia meritorum, quis status quaestionis? Disp. 5. cur non reviviscant peccata.

Effectus Pœnitentiæ, satisfactio pro pœna Disp. 5. solanè opera pœnalia sunt satisfactiva, Pura creatura possetne satisfacere pro pœna æterna, Potest remitti de potentia absoluta culpa, & non remitti pœna æterna.

Datur subjectum Pœnitentiæ & remotum & proximum Disp. 5. Accipiendo Pœnitentiam sub nomine Pœnitentiæ, & prout dicit respectum ad peccatum proprium, sic sumptæ pœnitentiæ, non datur Habitus in Christo, nec datur habitus Pœnitentiæ, absolutè, sed in aliis nostris, licet detur aliquomodo similis.

DISPUTATIONE VI.

De Pœnitentiæ Sacramento.

Datur Sacramentum Pœnitentiæ, Disput. 6.

Dupliciter spectari potest, stat essentialiter materiam & formam. Partes ejus essentielles materiales, sunt Contritio, & Confessio, sed non satisfactio.

Peccata non sunt pars compositiva Sacramenti Pœnitentiæ.

Requiruntur ad Sacramentum Pœnitentiæ verba propriè dicta, Forma absolutionis, essentialiter stat istis verbis, Absolvo te Paritas tamen ducta ex eo, quod non sit necesse in forma Absolutionis ponere ly à peccatis, consequenter quod non sit necesse ponere ly Te, difficultatem facessit, solvi tamen potest, ly à peccatis, quamvis apponatur, non causat gratiam, Ternè forma prolata deprecatorio sensu, aut imperativo. Quis sensus Formæ absolutionis, Quomodo verificatur ly à peccatis, casu quo fiat absolutio ab uno non nisi veniali.

Verificatur etiam Forma circa peccata remissa. Non potest dari Sacramentum Pœnitentiæ validum sed informe, Posito quid sit Sacramentum tantum, quid res tantum, quid res simul & Sacramentum, Omnia hæc habentur in Pœnitentiæ.

R. P.
TH. M. L. O. D.
zia. O. W. S. K.
Tom. 3. e. 4.
D. VI
6